

[Udenrigsministeren.]

af den politik, som landets regering fører i samarbejde med rigsdagen. Vor forretningsorden her i tinget er ikke særlig egnet på dette område, idet det er vanskeligt på naturlig måde fra tid til anden at gennemføre en debat om disse spørgsmål, således som det er muligt i mange andre parlamenter, hvor der, så snart der er en mulighed derfor, gives adgang for statsministeren eller udenrigsministeren til at fremsætte en redegørelse, og jeg tror, det vil være en overvejelse værd, om der kan findes en praktisk form, hvorunder der gives udenrigsministeren og også andre ministre lejlighed til at fremsætte en redegørelse for tinget, uden at det absolut behøver at føre til en stor debat, endsiige til en beslutning i tinget.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af de spørgsmål, som er blevet fremdraget.

Det ærede medlem hr. Bøgholm gjorde sig i sin tale forleden til talsmand for et nordisk samarbejde indenfor den udenrigske repræsentation. Det ærede medlem ved, at enhver udbygning og udvidelse af det nordiske samarbejde altid har haft min levende interesse, og jeg har ved tidligere lejlighed fremsat synspunkter, der på mange områder falder sammen med det ærede medlems.

Som det vil være bekendt, finder der allerede et nært samarbejde sted ikke alene mellem nordiske tjenestemænd, herunder diplomatiske tjenestemænd, men også direkte mellem nordiske regeringsmedlemmer på mange områder. Jeg kan i denne forbindelse henvise til de regelmæssigt stedfindende møder mellem de nordiske landes udenrigsministre og handelsministre. Et sådant møde har fornylig været afholdt her i byen, og her beskæftigede vi os med et spørgsmål, der har nær tilknytning til de ønsker, det ærede medlem fremsatte, nemlig samarbejdet mellem de nordiske repræsentanter ved OEEC i Paris. Det er jo en meget stor arbejdsbyrde, som hviler på de små landes delegationer i Paris, og der kan ofte være store vanskeligheder tilstede med at følge arbejdet i dets mange forskellige afskygninger. Der gøres — det vil jeg gerne have lov til at sige til det høje ting ved denne lejlighed — en overordentlig stor arbejdsindsats fra vore repræsentanter dernede. Det vil også være

klart, at en fælles optræden af de nordiske lande, hvor synspunkterne falder sammen, kan få overordentlig betydning. Der blev derfor også truffet beslutning om at søge dette samarbejde mellem de skandinaviske lande indenfor OEEC nærmere udbygget dels således, at man måske i forvejen kunne samles om hovedsynspunkterne overfor de foreliggende problemer, dels således at man kunne skiftes til eller fordele pladserne i de forskellige udvalg, således at de nordiske lande altid var repræsenteret i de forskellige komiteer, og det er blevet overladt delegationerne i Paris at udarbejde forslag til den praktiske udformning af dette samarbejde, som jeg håber vil glæde det ærede medlem.

Jeg deler ganske det ærede medlem hr. Bøgholms opfattelse af, at det også ville være ønskeligt at få samarbejdet mellem de nordiske politikere udbygget yderligere. Som man måske vil huske, har såvel det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard som jeg ved tidligere lejlighed gjort os til talsmænd for, at der åbnedes mulighed for, at udvalgte repræsentanter fra de nordiske rigsdage, enten repræsentanter i landenes udenrigspolitiske nævn eller andre, fra tid til anden, når vigtige spørgsmål stod på dagsordenen, kunne mødes til fælles overvejelse af problemerne. De erfaringer, vi gjorde ved de møder, der fandt sted under de nordiske forsvarsforhandlinger i januar 1949, viste, at sådanne drøftelser kunne finde sted i fuld åbenhed og yde værdifulde bidrag til spørgsmålenes behandling. Også fra de andre nordiske landes side blev der dengang givet udtryk for tilfredshed med mødernes forløb og peget på det værdifulde i, at det store spørgsmål om det skandinaviske samarbejde på forsvarrets område havde kunnet forhandles på denne måde. Jeg vil derfor ikke opgive håbet om, at sådanne møder med repræsentanter for de nordiske rigsdage også i fremtiden og også om andre problemer vil kunne afholdes.

Også tanken om, at der i visse lande kunne oprettes fælles nordiske gesandtskaber, forekommer mig på forhånd tiltalende, men jeg har mine tvivl, om tiden endnu er moden til at søge denne tanke realiseret. Derimod har tanken om fælles nordisk udenrigsrepræsentation indenfor et begrænset område, nemlig som gensidig bistand i ferie-